

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 706/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť V. J., zastúpeného advokátom Mgr. Tomášom Žuffom, Vinohradnícka 19, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky upovedomením verejnej ochrankyne práv o výsledkoch vybavenia podnetu sp. zn. 4151/2013/VOP z 28. marca 2014, ako aj upovedomením verejnej ochrankyne práv o odložení podnetu sp. zn. 2991/2014/VOP z 5. augusta 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. septembra 2014 doručená sťažnosť V. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) upovedomením verejnej ochrankyne práv o výsledkoch vybavenia podnetu sp. zn. 4151/2013/VOP z 28. marca 2014, ako aj upovedomením verejnej ochrankyne práv o odložení podnetu sp. zn. 2991/2014/VOP z 5. augusta 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa 17. marca 2013 domáhal sprístupnenia informácie od Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, konkrétne písomných pripomienok Centre for Advice on Individual Rights in Europe v prejudiciálnom konaní C-83/11 Rahman a iní, a to v anglickom jazyku a v celom znení.

Sťažovateľ ďalej uviedol:

«Dňa 25.03.2013 vydalo MS SR rozhodnutie č. 218/2013-34-I..., ktorým Žiadosti sťažovateľa nevyhovelo a požadovanú informáciu nesprístupnilo s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „ZSI“) v znení neskorších predpisov. ...

Proti Rozhodnutiu MS SR podal sťažovateľ dňa 09.04.2013 rozklad, ktorému Minister spravodlivosti SR nevyhovelo svojím rozhodnutím č. 31076/2013/23-11 z 23.04.2013... rovnako s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. d) ZSI. ...

Dňa 23.09.2013 sa sťažovateľ prostredníctvom podnetu adresovaného Verejnej ochrankyni práv domáhal preskúmania Napadnutého rozhodnutia.»

Verejná ochrankyňa práv o podnete sťažovateľa z 23. septembra 2013 rozhodla upovedomením o vybavení podnetu sp. zn. 4151/2013/VOP z 28. marca 2014 (ďalej len „upovedomenie č. 1“) s tým, že „... Ministerstvo spravodlivosti Napadnutým rozhodnutím neporušilo základné právo sťažovateľa na informácie garantované čl. 26 ods. 1 Ústavy SR“.

Ako ďalej sťažovateľ uviedol, 28. júla 2014 podal proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) č. 31076/2013/23-II z 23. apríla 2013 opakovaný podnet, v ktorom uviedol „... tieto nové skutočnosti:

- predloženie písomných pripomienok Európskej komisie v prejudiciálnom konaní C-83/11 Rahman a iní a v prejudiciálnom konaní C-496/12 Spoločenstvo vlastníkov bytov M.,

- rozpor Upovedomenia č. 1 s vlastnou rozhodovacou praxou Verejnej ochrankyne práv,

- nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 1/09,

- napadnuté rozhodnutie nie je v súlade s čl. 13 ods. 4 Ústavy SR.“.

O opakovanom podnete sťažovateľa rozhodla verejná ochrankyňa práv upovedomením o odložení podnetu sp. zn. 2991/2014/VOP z 5. augusta 2014 (ďalej len „upovedomenie č. 2“) tak, že *„opakovaný podnet sťažovateľa neobsahuje nové skutočnosti a skutočnosti, ktoré sťažovateľ uviedol ako nové, nemajú podľa VOP vplyv na spôsob vybavenia podnetu. Sťažovateľovi bolo upovedomenie doručené dňa 06.08.2014 na jeho emailovú adresu.“*

Podľa názoru sťažovateľa verejná ochrankyňa práv porušila jeho právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vydaním zjavne nesprávneho a arbitrárneho upovedomenia č. 1 tým, že:

„... v upovedomení č. 1 podala podľa sťažovateľa taký výklad ust. § 11 ods. 1 písm. d) ZSI, ktorý je ústavne neudržateľný, arbitrárny a nespravodlivý. Na obmedzení prístupu k informáciám požadovaných sťažovateľom nemôže podľa jeho názoru existovať legitímny záujem, ak účelom predmetného ustanovenia ZSI (aj podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR) je obmedziť prístup k informáciám z prebiehajúceho súdneho konania a ak požadované informácie sú navyše prístupné na základe Nariadenia č. 1049/2001. Podľa sťažovateľa takéto obmedzenie práva na informácie nemožno presvedčivo logicky ani racionálne zdôvodniť. Podľa sťažovateľa Upovedomením č. 1 došlo k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR tým, že VOP interpretovala ust. § 11 ods. 1 písm. d) ZSI ústavne nekonformným spôsobom, ktorý popiera zmysel a účel práva na informácie.“

Sťažovateľ porušenie svojho práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy zo strany verejnej ochrankyne práv vidí rovnako aj pri vybavovaní svojho opakovaného podnetu, pretože verejná ochrankyňa práv napadnutým upovedomením č. 2 *„odložila opakovaný podnet sťažovateľa napriek tomu, že sťažovateľ uviedol v opakovanom podnete nové skutočnosti zjavne preukazujúce nesprávnosť právnych záverov VOP z upovedomenia č. 1, teda neboli splnené podmienky na odloženie opakovaného podnetu sťažovateľa podľa ZVOP a VOP v upovedomení č. 2 nijako nezdôvodnila ako dospela k záveru, že opakovaný podnet neobsahuje nové skutočnosti a prečo skutočnosti uvádzané sťažovateľom ako nové, nemajú vplyv na spôsob vybavenia (prvého) podnetu sťažovateľa. ...*

Pokiaľ ide o predloženie písomných pripomienok Európskej komisie v prejudiciálnom konaní C-83/11 Rahman a iní a v prejudiciálnom konaní C-496/12 Spoločenstvo vlastníkov bytov M. sťažovateľ poukazuje na to, že predložením uvedených písomných pripomienok spochybnil kľúčový právny záver upovedomenia č. 1..., teda že konanie pred Súdnym dvorom EÚ je vylúčené z pôsobnosti predpisov práva EÚ. Sťažovateľ však v upovedomení č. 2 vo vzťahu k týmto novým skutočnostiam, ktoré neuviedol vo svojom (prvom) podnete, nedostal žiadnu odpoveď, aj keď tieto skutočnosti priamo spochybňovali právne závery, na ktorých bolo upovedomenie č. 1 založené.“.

Sťažovateľ rovnako poukázal i na to, že „verejný ochranca práv, ako ústavný orgán ochrany základných práv a slobôd, by mal postupovať v skutkovo a/alebo právne podobných prípadoch rovnako. V právnom štáte je neprípustné, aby ústavný orgán ochrany základných práv a slobôd mal na tú istú právnu otázku odlišný právny názor alebo aby odklon od svojej skoršej rozhodovacej praxe napriek upozorneniu sťažovateľa vôbec neodôvodnil.“.

V závere sťažnosti s poukazom na rozhodovaciu prax ústavného súdu a už uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky upovedomením verejnej ochrankyne práv o odložení podnetu pod spis. zn.: 2991/2014/VOP zo dňa 05.08.2014, porušené bolo.

3. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky upovedomením verejnej ochrankyne práv o výsledkoch vybavenia podnetu pod spis. zn.: 4151/2013/VOP zo dňa 28.03.2014, porušené bolo.

4. Upovedomenie verejnej ochrankyne práv o odložení podnetu pod spis. zn.: 2991/2014/VOP z dňa 05.08.2014 a upovedomenie verejnej ochrankyne práv o výsledkoch vybavenia podnetu pod spis. zn.: 4151/2013/VOP zo dňa 28.03.2014 sa zrušuje a vec vracia verejnej ochrankyni práv na nové konanie.

5. *V. J. sa priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 1 500,- EUR (slovom tisíc päťsto eur), ktoré je verejná ochrankyňa práv povinná zaplatiť mu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.*

6. *Sťažovateľovi sa priznávajú trovy konania/právneho zastúpenia vo výške 284,08 EUR, ktoré je verejná ochrankyňa práv povinná sťažovateľovi vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa - Mgr. Tomáš Žuffa, advokát... to do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.*“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy upovedomením verejnej ochrankyne práv o výsledkoch vybavenia podnetu sp. zn. 4151/2013/VOP z 28. marca 2014, ako aj upovedomením verejnej ochrankyne práv o odložení podnetu sp. zn. 2991/2014/VOP z 5. augusta 2014.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy upovedomením verejnej ochrankyne práv o výsledkoch vybavenia podnetu sp. zn. 4151/2013/VOP z 28. marca 2014

V zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Z obsahu sťažovateľom priložených listín považoval ústavný súd za preukázané, že sťažnosť bola podaná po lehote, keďže z upovedomenia č. 2 ústavnému súdu vyplynulo, že upovedomenie č. 1 bolo sťažovateľovi doručené 3. apríla 2014. Túto skutočnosť si však ústavný súd overil aj u pracovníčky Kancelárie verejného ochrancu práv, ktorá potvrdila, že upovedomenie č. 1 bolo sťažovateľovi odoslané na poštovú prepravu 1. apríla 2014 a doručené 3. apríla 2014.

Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu osobne podaná 24. septembra 2014, teda zjavne až po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu zjavne po uplynutí 2-mesačnej lehoty, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy upovedomením verejnej ochrankyne práv o odložení podnetu sp. zn. 2991/2014/VOP z 5. augusta 2014

Z priloženej dokumentácie vyplynulo, že verejná ochrankyňa práv označeným upovedomením č. 2 sp. zn. 2991/2014/VOP z 5. augusta 2014 odložila podnet sťažovateľa v zmysle dikcie ustanovenia § 15 ods. 1 písm. e) zákona č. 564/2001 Z. z. o verejnom ochrancovi práv v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom ochrancovi práv“) z dôvodu, že išlo o podnet vo veci, ktorú už verejná ochrankyňa práv vybavila a opakovaný podnet neobsahoval nové skutočnosti.

Podľa názoru ústavného súdu verejná ochrankyňa práv odôvodnila svoj záver o odložení podnetu sťažovateľa s poukazom na ustanovenie § 15 ods. 1 písm. e) zákona o verejnom ochrancovi práv, keď uviedla:

«V predmetnej veci ste sa na mňa už obrátili podnetom dňa 23.09.2013, ktorý bol vedený pod spis. zn.: 4151/2013/VOP a vybavený Upovedomením o výsledkoch vybavenia podnetu zo dňa 28.03.2014, ktoré Vám bolo doručené dňa 03.04.2014 a v ktorom som Vám oznámila, že nesprístupnením požadovaných informácií Ministerstvo spravodlivosti SR neporušilo Vaše základné právo na informácie zaručené ustanovením čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Dňa 28.07.2014 mi bol doručený Váš ďalší podnet, vedený pod spis. zn.: 2991/2014/VOP, v ktorom ste sa na mňa opakovane obrátili so žiadosťou o preskúmanie rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti SR č. 31076/2013/23-II zo dňa 23.04.2013. Keďže ide o podnet vo veci, ktorú už verejný ochranca práv vybavil a opakovaný podnet neobsahuje nové skutočnosti, podľa ustanovenia § 15 ods. 2 písm. e) zákona o verejnom

ochrancovi práv Váš podnet odkladám. Skutočnosti, ktoré vo Vašom podnete uvádzate ako „nové“, nemajú vplyv na spôsob vybavenia Vášho podnetu.»

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa § 15 ods. 1 písm. e) zákona o verejnom ochrancovi práv verejný ochranca práv môže podnet odložiť, ak zistí, že ide o podnet vo veci, ktorú už verejný ochranca práv vybavil a opakovaný podnet neobsahuje nové skutočnosti.

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a priloženej dokumentácie konštatoval, že verejná ochrankyňa práv by svojím postupom pri vybavovaní podnetu sťažovateľa mohla porušiť základné právo sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy len vtedy, ak by zásadným spôsobom porušila svoje povinnosti pri vybavovaní podnetu sťažovateľa vyplývajúce jej zo zákona o verejnom ochrancovi práv.

V danom prípade však verejná ochrankyňa práv podľa názoru ústavného súdu pri vybavovaní podnetu sťažovateľa postupovala v súlade s citovanými ustanoveniami zákona o verejnom ochrancovi práv, a preto k porušeniu označeného základného práva sťažovateľa upovedomením verejnej ochrankyne práv sp. zn. 2991/2014/VOP z 5. augusta 2014 o odložení jeho podnetu dôjsť nemohlo.

Podľa názoru ústavného súdu nejestvuje príčinná súvislosť medzi označeným právom sťažovateľa a postupom verejnej ochrankyne práv pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľom označeného práva. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom verejnej ochrankyne práv, nemôže viesť k záveru o neudržateľnosti, nespravodlivosti, ústavnej nekonformnosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia.

V nadväznosti na námietku sťažovateľa, v zmysle ktorej „*verejný ochranca práv ako ústavný orgán ochrany základných práv a slobôd by mal postupovať v skutkovo a/alebo právne podobných prípadoch rovnako*“, ústavný súd uvádza, že mu zásadne neprislúcha zjednocovať rozhodovaciu činnosť verejnej ochrankyne práv a subsumovať si tak právomoc, ktorá mu nie je zverená.

Ústavný súd na záver zdôrazňuje, že postup a rozhodnutie verejnej ochrankyne práv, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej platnej a účinnej procesnoprávnej úpravy [pozri ustanovenie § 15 ods. 2 písm. e) zákona o verejnom ochrancovi práv], v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd.

Vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry ústavný súd rovnako konštatuje, že napadnutým upovedomením sp. zn. 2991/2014/VOP z 5. augusta 2014, ktorým verejná ochrankyňa práv odložila opakovaný podnet sťažovateľa, nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže platná zákonná úprava právo (právný nárok) na vyhovenie jeho podnetu nezakladá.

Keďže ústavný súd s ohľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že napadnuté upovedomenie verejnej ochrankyne práv sp. zn. 2991/2014/VOP z 5. augusta 2014 nemá žiadnu vecnú súvislosť s tvrdným porušením označeného práva sťažovateľa, odmietol jeho sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2014